

Digitales Brandenburg

hosted by **Universitätsbibliothek Potsdam**

Sifre Kodesh

‘im targumim u-ve’urim mi-meḥabrim shonim

Sefer Yehezkel

Landau, Moses I. Landau, Moses I.

Prag, 597 [1836 oder 1837]

ב לאקזחי

urn:nbn:de:kobv:517-vlib-9132

שטעללטע עם איינען נהראן פאר, אינד איבער דיעועם טרראנע וואר עטוואס וויאדיא געשטאלט איינעם מענישען. (כז) דאזא איך, דאס דיזענע שטאלט יענער איינעם השמל גלייך וואר, פאן דען לענדען אויפוערטס (ווארזיח) אומגע בעז פאן איינער פייער-היללע; פאן דען לענדען אבווערטס אבער זא איך נור איינע פיי ערפארבע מיט איינעם פוני קעלנדען גלאנצע רונד אומ הער. (כח) גלייך דער פארבע דעם רענענכאנענס אין דער וואלקעאן איינעם רעגניכטען טאגע, וואר דער אנבליק דיע זעס פונקעלנדען גלאנצעס רונד אומהער. דיעועס וואר דער אנבליק דער געטטליכען מאיעסטעט. — אלס איך זא וואהרנאהם, פיעל איך אויף מיין אנגעזיכט, דא האר טע איך איינע שטיכמע, וועלע 5ע שפרדך.

ב (ה) זיא שפראך צו מיר: ערדענוואהן! שטעללע

דמות כסא ועל דמות הכסא דמות כמראה אדם עליו מלמעלה: (כז) וארא ופעין השמל כמראה אש בית קה סביב ממראה מתניו ולמעלה וממראה מתניו ולמטה ראיתי כמראה אש ונגה לו סביב: (כח) כמראה הקשת אשר יהיה בענן ביום הגשם כן מראה הנגה סביב הוא מראה דמות כבוד יהוה ואראה ואפל על פני ואשמע קול מדבר:

ב (א) ויאמר אלי בן אדם עמד על רגליך ואדבר אתך: (ב) ותבא בי רוח כאשר דבר אלי ותעמדני על רגלי ואשמע את

מדבר

דיך אויף, דאס איך מיט דיר רעדע. — (ג) דא בעקאם איך מיטה, אלס איך זא זאנ געשפראכען וואורדע, איך פיהלטע מיך אויפגעריכטעט, אונד פערנאהם דיא מיט מיר 7ע.

י ר ש י

מאימת הדבור: (כז) וארא בעין השמל לא נחן רשית להתנוון ביקרא זה: בית לזה מלפנים לה כמרא' אש: (כח) ואכול על פני. ואשטמית: ואשמע קול מדבר. ומה דבר: ב (א) ויאמר אלי בן אדם וגו'. בן אדם קורא ליוזקאל מחוק שרוט' המרכבה הולך בין עלייה ומשתמש בה במלאכים לומר אין כאן ילוד אשה אלא זה כן העש"ס אי"ש אחד לר' והנ"הו. ול"נ שלח קראו בן אדם אלא בשביל שלא תהא דעמו רחנה עליו מחוק שהיה גם לנו במראה המרכב' ובמלאכת עליונים ס"א: (ב) את מדבר אלי. את המחדבר

ב א ו ר

וגו'. (כו) דמות כסא, שעורו כך, על דמות אהן ספיר נראה דמות כסא, ולא בני הכסא היה כמראה הספיר, ועל זה תעיד לקיץ פרשה י' א', כי שחי המראית דמות, כאשר סגר שם הנביא. (כח) הגשם, יומת התקדשו השמים בעגים יחר יזכיר הקשת. ב (א) בן אדם, כן יקרא האנוש מלך אשר גובו נלקח מהאדמה. אוהך, כמו עמד ורבים נכה בספר הזה ובירמיה. (ב) אח מדבר אלי, את יחס הפעול ויחסר מלת הקול.

יחזקאל ב

מִדְבַר אֱלֹהִים: (ג) וַיֹּאמֶר אֵלַי בֶּן-
אָדָם שׁוּלַח אֲנִי אֹתְךָ אֶל-בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל אֶל-גּוֹיִם הַמּוֹרְדִים אֲשֶׁר
מָרְדוּ בִי הִמָּה וְאִבּוֹתָם פָּשְׁעוּ בִי
עַד-עַצְם הַיּוֹם הַזֶּה: (ד) וְהַבְּנִים
קָשִׁי פָנִים וְחֹזְקֵי-לֵב אֲנִי שׁוּלַח
אֹתְךָ אֲלֵיהֶם וְאָמַרְתָּ אֲלֵיהֶם כֹּה
אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה: (ה) וְהִמָּה אִם-
יִשְׁמְעוּ וְאִם-יִהְדָּלוּ כִּי בֵית מְרִי
הִמָּה וַיִּדְעוּ כִּי נָבִיא הִיָּה בְּתוֹכָם:
(ו) וְאַתָּה בֶּן-אָדָם אֶל-הַתִּירָא
מֵהֶם וּמִדְבַר יְהוָה אֶל-הַתִּירָא כִּי
סַרְבִּים וְסַלּוּנִים אֹתְךָ וְאֶל-

עקבים

הרגום אשכנוי ה

רעדענדע שטיממע. (ג) זיא
שפראך צו מיר: ערדענוואהן!
איך שיקקע דך צו דען קינ-
דערן ישראל'ס, צו יענען ווי-
דערשפענכטיגען געשלעכט-
טערן, דיא זיך געגען מיך עמי-
פארטען, זיא אונד איהרע
פארפארערען האבען זיך פער-
גאנגען געגען מיך ביו אויף דיע-
זען יעטציגען טאג. (ד) אויך
דיא נאכקאממען זינד אונפער-
שעמט, אונד האבען איין פער-
שטאקטעס הערץ, אן דיעזע
זענדע איך דך, איהנען
זאלסט דוא פערקינדען. זא
שפריכט דער הערר, דער
אללמעכטיגע: (ה) פיעללייכט
ווען עס אויך איין ווידערשפענ-
כטיגעס הווי איוט, ווירר עס
דאך געהאר געבען, אונד אב-
לאכסען (פון זייער ווידערשפענ-
כטיגקייט), אונד ערקענען,
דאס איין פראפעט אונטער איהנען איוט. (ו) רוא, ערדענוואהן, האבע קיינע שייא
פאר איהנען, פירבעט איהרערעדען ניכט, וואללטען זיא אויך מיט דארנען אונד דו-
סטעלן

ר ש י

עמי וכוונד הוא לכתוב מדבר כלפי מעלה שהאומר מדבר בשוא נשמע כאלם המדבר לחנינו
פונה אליו פנים אל פנים והאומר מדב' (נחיריק) משמעו שהשני' מדבר בפני עלמו וכוונדו
וזהו שמוע' ישמעו כורסאלי'ן בלע"ז: (ג) אל גוים המורדים. שני שבטים קרויין ב' גוים: (ד) והבנים.
ל: זי שאמר אבותם פשעו בי ואלו בניהם קשי פנים: (ה) והמה. שמה ישמעו שמה ימדלו
מלשמוע: כי ידעתי כי ביה מרי הם. אנשי קנחורין אלל שאני חסן שידעו לעת פורענותם כי נביא
היה בתוכם שהוכיחם ולא שמעו: (ו) סרבים. לשון מרדות כלומר סרבנים. ודוג כחר אותו
לשון קוליס וכ' שמת להם: וסלונים. לשון קוליס זכן סלון ממאיר וקין מנאיב (לקמן כ"ח):

ב א ו ר

מדבר, הוא ההתפעל משרש דבר, ונפל התי"ו בהסמכו לדל"ת שהוא ממולאו וכוונד על המנטא,
וכמוהו הקול מדבר חליו (נמדבר ד' ט"ו). (ג) גוים המורדים, הם ישראל ואע"פ שהם גוי
אחד קראם גוים לחלק השבטים והמשפחות, וכן עמיס הר יקראו (דברים ל"ג י"ט), אמרוך
בנימין בעממך (שופטים ה' י"ד) (מכלל יופי). המה, שעורו כך, אמת כי המה ואבותם
פשעו בי חמיד עד עלם היום הזה, אבל בניהם אשר אנוי שילם אותך אליהם, המה הקשו
עוד כניהם וחזקו לנס ממנס, ואליהם תאמר את אשר אשים בפך. (ד) קשי פנים, ת"י
חלופי חסין, וכן גוי עז פנים [דברים כ"ח ל']. כה אמר ה', ענינו כך, דבר עמהם והגד
להם. (ה) והמה, ענינו כך, אף כי סרבנים וגו', מ"מ דבר עמהם, כי אולי ישמעו וימדלו.
וידעו, אס ידעו כי נביא ה' הגיד להם את אשר יקרה להם, ונא כנוי הגוף לחזוק המליכ'.
(ו) כי סרבים, שעורו, אף כי סרבים וגו' מ"מ אל תירא מהם. סרבים, אס אכרז את
המלה

סטעלן דיר קוועלען אונד מען
 טעסט דוא אויך אויך ברענג
 נעססעלן ליעגען: פֿירטע דען
 נאך איהרערעדען ניכט, אינד
 לאס דיר ניכט באנגע ווערדען
 פֿאר איהנען, ווען עס אייך
 איין ווידערשפענסטיגעס הויז
 איזט. (ז) מאַכע איהנען בען
 קאנט מינע וואַרטע, פֿיעלי
 לייכט ווערדען זיא געהאַר גען
 בען, אונד פֿיעללייכט ווערדען
 זיא אַבלאַסען, ווען זיא אויך
 ווידערשפענסטיג זינד. (ח) דוא
 אַבער, ערדענוואָהן! האַרע,
 וואָס איך צו דיר רעדע: זייא
 ניכט אונגעהאַרזאַם וויא דייע
 זעס אונגעהאַרזאַמע הויז. עפֿע
 נעדיינען מונד, אונד פֿערצעה.
 רע, וואָס איך דיר געבע. —

עֲקֵרְבִים אֶתְּהָ יוֹשֵׁב מִדְּבָרֵיהֶם
 אֶל־תִּירָאוּ מִפְּנֵיהֶם אֶל־תִּחַת־כִּי
 בֵּית מְרִי הֵמָּה: (ז) וְדַבַּרְתָּ אֶת־
 דְּבָרַי אֲלֵיהֶם אִם־יִשְׁמְעוּ וְאִם־
 יִחְדְּלוּ כִּי מְרִי הֵמָּה: (ח) וְאַתָּה
 בֶּן־אָדָם שְׁמַע אֶת אֲשֶׁר־אֲנִי
 מְדַבֵּר אֲלֵיךָ אֶל־תְּהִי־מְרִי כְּבֵית
 הַמְּרִי פֶּצֶה פִּיךָ וְאָכַל אֶת אֲשֶׁר־
 אֲנִי נָתַן אֲלֵיךָ: (ט) וְאַרְאֶה וְהִנֵּה־
 יָד שְׁלוֹתָהָ אֲלַי וְהִנֵּה־בּוֹ מַגֵּלֶת־
 סֵפֶר: (י) וַיִּפְרֹשׂ אוֹתָהּ לְפָנַי

והיא

(ט) דא בליקטע איך אויף, אונד זיעהע! איינע האנד וואר אויסגעשטרעקט געגען מיך,
 דיא איינע ביכער ראללע היעלט. (י) דיזע ווארד אויסגעברייטעט פֿאַר מיר, אונד

פֿאַן

ר ש י

ואל עקרבים אתה יושב. העם אשר אתה מיכית ילאוך ויקניטוך נאלו אתה יושב על עקרבים
 ועוקלין אוחך מכל לדדיך. עקרבים אנלינטיי"ש בלע"ז. ל"א עקרבים ממש וכת"י ובגו עמא
 דעובדיהון דמן לעקרבין את יחיב: (ח) אל תהי מרי. מליך בשליחותי: פלה. פתח וכן
 פלו עלינו פיהם (חיכה ג'): פלה פיך ואכול. משל הוא הטה אונך ושמע ויערב לך נאלו
 אתה אוכל מאכל לרעבון: את אשר אני נותן אליך. מה היא הנתיבה היא מגיל' הספר:
 (ט) והנה בו. יש דברים משמין לאון זכר ולשון נקבה כמו השמש ילח על הארץ (בראשית
 י"ט) וזמרה לכס יראי שמי שמש וגו' (מלאכי ג') אל המחנה האמת והנהו (בראשית ל"ג):

פנים

ב א ו ר

המלה משרש סרב אשר בארמית יורה על התנגדות ומריבה ישח הוד המליכה, באשר ס לון
 לדברי הכל מין קיץ, ע"כ אומר כי סרב הוא כמו שרף, וכן יקרא מין ממיני הקולים אשר
 בהנוגע בו יעורר הרגשת כאב דומה להרגשת הכאב אשר יחעורר בו אס נוגע באש, וכן יאמר
 האשכנזי ברעננעסמען, וכדומה מלינו חמת הקס רפד יעלה הדם (ישעיה ג"ה י"ג). וסלונים, יתכן
 שהוא משרש ס ל ל וכן נקראו מין קולים, אשר עובדי אדמה יעשו על קנות-המסלה לחוס
 על שדוטיהם. עקרבים, ג"כ מין קולים, ונקראו כן על אשר עוקלים ועוקרים את הנוגע
 בהם; וכן אמר לו ה', אל תירא מהם ומדבריהם, אף כי יאמרו ליסרך בסרבים ולהוסיך
 על עקרבים, ואינו רחוק שידברו עמך כן, כי בית מרי כמה. וידוע מגדעון ושלמה כי אז
 יסרו בנרקנים ובעקרבים. (ח) אל תהיה מרי, אלי חרד יחזקאל בשמעו את כל התללות
 אשר תחילנה למכות אותן בשליחן, ובלבו מנע לקבל והשליחות, ע"כ אמר לו ה' הנותן
 לבנות וכליות אל תהיה מרי וגו', והנאיב על זה ואלך מר בחמת רומי (לקמן ג' י"ד).

והי

יחזקאל ב נ

וְהָיָה כְּתוּבָה פָּנִים וְאַחֲזֹר וְכָתוּב
אֵלֶיהָ קִינִים וְהָגָה וְהָיָה:
ג (ח) וַיֹּאמֶר אֵלַי בֶּן-אָדָם אֶת
אֲשֶׁר-תִּמְצָא אֶכּוּל אֶכּוּל
אֶת-הַמְּגֵלָה הַזֹּאת וְלֶךְ דְּבַר אֶל-
בֵּית יִשְׂרָאֵל: (ז) וְאַפְתַּח אֶת-פִּי
וַיֹּאכְלֵנִי אֶת הַמְּגֵלָה הַזֹּאת:
(ג) וַיֹּאמֶר אֵלַי בֶּן-אָדָם בְּטִנְיָה
תֹּאכַל וּמַעֲיֶקֶת תִּמְלֹא אֶת הַמְּגֵלָה
הַזֹּאת אֲשֶׁר אָנִי נֹתֵן אֵלֶיךָ וְאֶכְלָהּ
וְתִהְיֶה בְּפִי כְדָבָשׁ לְמִתּוֹק:
(ו) וַיֹּאמֶר אֵלַי בֶּן-אָדָם לֵךְ-בֵּא
אֶל-בֵּית יִשְׂרָאֵל וּדְבַרְתָּ בְּדַבְרֵי
אֵלֵיהֶם: (ה) כִּי לֹא אֶל-עַם עֲמֻקֵּי
שֹׁפָה וְכַבְדֵי לְשׁוֹן אַתָּה שְׁלוּחַ
אֶל-בֵּית יִשְׂרָאֵל: (ו) לֹא וְאֶל-

חרגום אישכנוי ו

פֶּאן איננען אונד פֶּאן אויסען
וואר זיא בעשריענען, פֶּאלל-
געשריעבען פֶּאן קלאנעליע-
דערן, יאמטערווארטען אונד
וועהקלאנען.

ג (ח) פֶּערנער שפראך זיא
(דיו טטיחוע) צו מיר:
פֶּערצעהרע, וואס דוא (היער)
פֶּינדעסט, פֶּערצעהרע ריעוע
רֶאללע; דאן געהע אונד רע-
דע צו דעם הויזע ישראל'ס:
(ג) איד עפֿענטע רען מונד,
אונד דיא רֶאללע ווארדע מיר
צופֿערצעהרן געגעבען. (ג) דאן
שפראך זיא (דיו טטיחוע) צו
מיר: ערדענוואהן! דיא
גען לייב זאללסט דוא
געהרען, אונד דיינע
איינגעוויידע זאללסט
דוא אנפֿיללען מיט
דיעזער רֶאללע, דיא
איד דיר יעטצט געבע!
איד פֶּערצעהרטע זיא, אונד
זיא וואר אין מיינעם מונדע זא
זיס וזיא האָניג. (ד) פֶּערנער
שפראך זיא צו מיר: ערדענ-

ע"ז

זאָהן! געהע היז צו דעם הויזע ישראל, נון קאָננסט דוא מיינע וואָרטע איהנען פֶּארטראַ-
גען. (ה) ניכט צו איינעם פֶּאלקע פֶּאן אונפֿערשטענדליכער שפראכע אָדער שווער צו פֶּער-
שטעהענדער מונדארט ווירסט דוא געזאָנדט, זאָנדערן צו דעם הויזע ישראל (ו) אויך ניכט צו
דען

ר ש י

(י) כניס ואחור. מה דהובמן שרויט ומה דעמיד למכויו בסופא: קינים. כורענות של לדיקים
בע"ה: והגהי מחן סכרן שירנונו עליו לעמיד לבא: והי. נהי של רשעים לע"ה:
ג (ג) ואוכלה ותהי בפיוגו. וקבילתהא והווסתגמהא בפומי כדבש חלי: (ה) עמקי שפה. שיהא
להם ל' עמוק שאיך מכיר בו: אל בית ישראל. כי אל בית ישראל אני שולח אשר לשונם כלשוך:

ב א ו ר

(י) והי, כמו נהי משרש גהה ונשמטה הנו"ן, וכן מלינו שיש משרש נשא.
ג (א) חאבל, כמו חאניל. אח המגילה. כמו במגילה. (ד) ודברת, ענינו כן, אליהם חוכל
לדבר בדברים אחרי אשר אין דבר אשר יוכל לשנוע אותך מכגיד להם דברי. כי לא
אל עם וגו' אהה שלוח, ר"ל אין אחיה שלוח אל עם גברי, אשר לא ישמע את לשונך מאשר
על זאת יהיה בעיניך כעם עמקי שפה וגו', אבל אל בית ישראל אשר לשונם חשמע. (ה) שלוח,
מושך